

[Ministeren for offentlige arbejder.]

kr. årlig, skal jeg bemærke, at rentabilitetsberegninger, som postvæsenet foretager, viser, at pakkebesørgelsen udføres med stigende underskud. Jeg må være enig med postvæsenets styrelse i, at en snarlig takstforhøjelse under disse omstændigheder vil være påkrævet. Det ville heller ikke over for de konkurrerende offentlige eller private pakkebefordrere være ganske korrekt, dersom postvæsenets udførelse af pakkebesørgelsen på længere sigt skulle ske til ikke lønnende priser.

Selv efter en forhøjelse af portoen som den påtænkte vil det være meget billigt at sende postpakker i Danmark sammenlignet med taksterne i de øvrige nordiske lande. Eksempelvis kan jeg oplyse, at en pakke af vægt mellem 1 og 5 kg, som i Danmark vil komme til at koste 254,5 øre + omsætningsafgift = 280 øre, i Norge, hvor man har 3 forskellige takstklasser, koster 450 øre for den korteste befordringsstrækning og i Sverige 370 øre.

Jeg ved godt, at det i denne forbindelse vil kunne anføres, at der i de andre nordiske lande er tale om ganske anderledes lange befordringsafstande, og det er da også klart, at dette forhold påvirker omkostningerne, men til gengæld kan vi i Danmark rose os af at have en meget bedre service i omdelingsmæssig henseende. Hos os omdeles samtlige pakker til adressatens bopæl overalt i bydistrikterne og i betydeligt omfang også i landdistrikterne, hvor der i øvrigt sker en stadig forøgelse af antallet af omdelte pakker takket være den stigende motorisering i landdistrikterne. I de øvrige nordiske lande må adressaterne også i bydistrikterne selv afhente pakkerne på posthusene.

Det er netop omkostningerne ved den personalekrævende omdeling, der i særlig grad påvirker omkostningerne ved pakkebesørgelsen her i landet.

Når man i daglig tale anvender benævnelsen „avis“, forbinder de fleste vist denne benævnelse med et dagblad. Inden jeg går

over til at omtale den foreslåede takstforhøjelse for aviser, finder jeg det vigtigt at henlede opmærksomheden på, at der med „aviser“ i postlovens forstand ikke alene er tale om dagblade, men også om ugeblade og tidsskrifter.

Med de gældende takster er portoindtægterne af samtlige arter af aviser (ugeblade, tidsskrifter og dagblade) budgetteret til ca. 44 mill. kr. for finansåret 1966-67.

Avisportoens takster har ikke været ændret, siden folketinget i foråret 1963 vedtog de reguleringer, der trådte i kraft den 1. januar 1964. Et i februar 1965 udarbejdet forslag til en forhøjelse af avisportoindtægterne på ca. 7 mill. kr., svarende til ca. 17 pct., blev ikke gennemført.

Det er postvæsenets princip at tilstræbe en sund forretningsmæssig takstpolitik og derfor tage sit udgangspunkt i kostprisen også for avisbesørgelsens vedkommende.

Såfremt der i en foreliggende situation ikke er mulighed for at gennemføre forslag om takstforhøjelser for avisernes vedkommende, som er motiveret med stigende omkostninger, er der ikke anden udvej end at forhøje andre posttakster med det beløb, som portoen for aviserne skulle have givet. Man må imidlertid så gøre sig klart, at man udsætter postvæsenets kunder for at skulle dække udgifter i forbindelse med dele af postbesørgelsen, som de ikke selv gør brug af. En sådan fremgangsmåde, som har ført til, at der i dag med portoindtægter fra andre forsendelsesarter betales omkostninger ved besørgelsen af dagblade, ugeblade og tidsskrifter, kan det ikke være rigtigt at videreføre.

En beregning efter kostprincippet og med hensyntagen til den udgiftsstigning, der har fundet sted siden foråret 1963, ville føre til en takstforhøjelse, der øgede indtægterne af avisportoens med ikke under 15 mill. kr. til 59 mill. kr., svarende til en forhøjelse på ca. 34 pct.

Fra regeringens side erkender man imidlertid, at en forhøjelse af avisportoens kan have indflydelse på dagspressens indkomst-